

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XXXVI. Domin. VII. Post Pentecost. Veniunt ad vos in vestimentis ovium.
Matth. 7. v. 15. Arg. Vestitus lupi redarguitur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCLIO. XXXVI.

IN DOMINICA VII. POST PENT.

Veniunt ad vos in vestimentis ovium Matth 7. v. 15.

ARGUMENTUM

Vestitus Lupi redarguitur.

I. **E**xpendendo Lupum investitu ovium mihi propositum, in optimam de ejus sanctiore vita deveni opin-

onem. A. Arbitratus sum enim pertaxum silvestris vitæ, ad ovile, frugemque se recepturum. Credidi deploratum rapinas suas, poenitentia ergo; cum Adamo & Eva zonam, seu melotem hanc assumpsisse, Persuasum habui ovium mansuetudinem, & illius imprimis, qui ovis instar ad occasionem ductus est patientiam æmulaturum. Censui minimum Veterum Sarmatarum, aliorumque hominum piorum simplicitatem habitus, præ aliis elegisse. Ita enim de illis cecinit Ovidius:

Pellitus celeri sarmata fertur equo.

Et de primis Romanorum Quiritibus Propertius:

Curia purpureo, qua nunc nitet alta senæu.

Pellitos habuit, rustica corda, Patres.

Verumtamen ab hac sententia me avocet Dominus, quando cavendum

nobis esse ab hujusmodi Lupis admonet: *Attendite à falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium.* Attendite ab iis, quia ita ambulant, & desuper quidem pellem ovinam præferunt, intus autem Lupum nutriunt.

Quid autem est istud, quod in tali displicet habitu? Cur non invehitur in eos, qui zebelinis, linceis, vulpinis pellibus vestiuntur? Cur non monet attendendum ab iis, qui urforum, tygridum, aliarumque ferocium animalium villis utuntur? Quid nocet lana, pellisque ovium? Nempe non habitus ovis displicet, sed lupus eidem subductus. Non pellem ovinam, sed subuculam lupinam execratur Dominus, non fulminat simplicitatem ovis, sed hypocrisim Lupi condemnat.

Narratio ac Partitio.

II. Extat libellus cujusdam Hispani Augustini Facundez de re vestiaria, ubi inter alios aphorismos ornatus aulici, ponit etiam hunc; ut inter vestem ipsam, & id quod subsuitur sit proportio certa, idq; propter decorem,

Q 9 3 rem,

rem, ac perpetuitatem. Deficiente illa, nec vestis futura est honesta, nec firma; ac durabilis.

Quod hic de veste materiali adstruit, pluribusque canonibus amplificat, id ipsum ego pronuntio de mystica, ac morali. Nisi in hac conveniat subtegmen cum superficie, nec vestis ipsa erit honesta, nec firma; sed potius abominabilis, & modicum durabilis,

§. I.

Vestis Ovina lupo subducta indecens.

III. Et primò quidem mirum in modum dedecet hominem Christianum vestitus ovinus lupo subfusus, estque non Deo duntaxat, & hominibus, sed ipsi Diabolo odibilis, & execrabilis.

Quid pulchrius Iride, seu Arcu cœlesti? quantis ille nitet coloribus? quot illecebris oculum ad sui rapit admirationem? & tamen nunquam hic ad chorum invitatus; nunquam laudibus divinis celebrandis interfuisse legitur. Tres illi Heroes jussu Regis Babyloniorum in fornacem succentam conjecti, & ab igne ejusdem illæsi; convocarunt chorum ad *Benedictus* intonandum ex omni creatura, sive quæ in cœlis, sive quæ in terris. *Benedicite omnia opera Domini Domino, laudate & superexaltate eum in secula.* Convocarunt inibi ex cœlo Angelos, solem, lunam, stellas; ex aere grandinem pruinam, rorem, pluviam, fulgura, & tonitrua, ex Aquis Cete, & omnia quæ moventur in ipsis; ex ter-

Iris cur non invocata ad bene dicendum

Dan. 3. v. 57.

ris, universa germinantia, bestias, & pecora. At numquid Iridi hic delatus est honos? Numquid ad benedicendum Dominum rogatus, vel admittus? Neutiquam. Quid obsecro istud mysterii? Num hic fortè Heroibus illis excidit? Aut numquid hic minus vocalis, habilisque ad laudandum Dominum?

IV. Pro responsione ex choro ad Altare me confero, & ex eodem lego proscriptisse Dominum Cygnum, quem ipsemet plumis candidissimis convestivit, cantusque mira suavitate condecoravit. Nec alia de causa, quam quod candor ille extraneus sit, in solis plumis consistens, carne intus nigricante, quæ externa illa pulchritudine incingitur. Et sub typo hujus fulminantur hypocritæ, qui superficie tenus candorem, suavitatemque præferunt, animo autem obduruerunt. Non absimiles illis senioribus Judicibus populi Israelitici in Babylone, qui cygneum candorem cæsarie, & barbæ simulabant, in animo adulterium, indignationem, iram, cædem fovebant. Hujusmodi hostias abominatur Dominus, eosque ab altari suo sequestrat.

V. Hinc intelligetis cur Iris ex Choro itidem proscripta; siquidem tota illius pulchritudo ad nihilum deservit, præterquam ad pompam apparentem, fallaciamque oculorum? Non enim realiter ullum in se continet colorem, aut pulchritudinem; sed tota illa apparentia, sive viridis sive purpurea, sive cærulea, causatur in aere ex interpositione nubium ad radios solares. Et idcirco Iris indigna est habitata

Cygnus cur non immolatus

quæ

quæ chorum frequentaret, aliisque sociaretur creaturis. Ita Præsul Africanus: Deum laudare non meruit Arcus ille pulcherrimus, quia fidos habet colores. Non respicit Numen crustam venustatis, nisi invenerit medullam bonitatis. Negatio ipsa latet in forma exteriori; lumineque, ac pulchritudine tenebræ colorantur. Deum laudare non meruit Arcus &c. Nec hypocrita.

VI. Et sanè si infideles privantur communionem Sanctorum, si arcentur ab aris, si eliminantur è Templis, si fulminantur à Numine; qua ratione particeps evadet Hypocrita, seu Lupus in pelle ovina? Nonne & ipse aut infidelis, aut Semipaganus existit?

Apud S. Lucam agens Dominus de illo servo nequam, qui moram faciente Domino pergræcari cœpit bona Domini sui, sic loquitur: Veniet Dominus servi illius in die, qua non sperat; & hora, qua nescit, & dividet eum, partemque ejus cum infidelibus ponet. Apud S. Matthæum hanc eandem adducens historiam ait: Et dividet eum, partemque ejus ponet cum hypocritis. Sic qui ab hoc Evangelista hypocrita dicitur, à S. Luca nominatur infidelis. Nec id mirum. Hypocritis enim est spei jactura, fidei quasi amissio; vel certè validissimè incitat ad infidelitatem. Eheu quot mortalium novimus propter superbiam turpi apostasia delcivisse! Quomodo vos potestis credere, ait Veritas sempiterna, qui gloriam ab invicem accipitis. Ad hæc verba alludens S. Chrysostronus ita scribit: Vult autem Dominus in hoc ostendere causam, prop-

ter quam non poterant credere Christo Pharisei; hoc est, quia omnia faciunt, ut videantur ab hominibus. Impossibile enim est, ut credat Christo cœlestia prædicanti, qui gloriam hominum concupiscit terrenam. Parum fident, ille verbis Christi, qui opera sua facit ob vanam gloriam. Si enim crederet Christum impleturum promissa sua, & centuplum relaturam, non tot advocaret testes oculatos, spectatores boni operis adhibet. Videtur enim re ipsa dicere: Estote testes (si fortè aliquando vobis opus sit, ut vos sistam) me hoc opus bonum fecisse, cui Christus Centuplum in premium promisit; ne forsitan opus à me factum, & simul tam largam mercedem eidem abneget. Ergo meritò hypocritis suspecta infidelitatis, & quasi rea apostasiæ. Ergo meritò execratur eam Dominus, ponitque partem ipsius cum infidelibus.

VII. Quanquam quid dico? Facilius DEus tolerat infidelem, quam hypocritam. Communionem mensæ, quam huic derogat Apostolus, eandem indulget infidelibus. Et ut loquar ore Ambrosii: Tolerabilius Deus sustinet infidelem integrum, quam fidelem divisum. S. Ambr., Causam subnectit: Hic enim Deum, quem optimè novit, contemnit, quod gravius est; ille verò Deum, quem non novit aspernit, quod levius est. Pati potest Deus Paganum, aut Turcam, si quidem Deum, & Filium ejus non agnoscit; at Christianum divisum esse, qui DEum quidem cognoscit; illi tamen nec servit, nec adorat, id ipsum

Deus

S. Aug.

Hypocritis
suspecta infidelitatisLuc. 12. v.
46.Matth. 24. v.
51.Tom. 5. v.
44.S. Chrysostr.
h. 73. in Mar.Hypocritam
pejor infidelis1. Cor. 10. v.
27.

S. Ambr.

Deus minimè sufferre potest, Quis autem Christianus vivit divisus? Deum cognoscens, illi tamen ut par est, non serviens? Solus Hypocrita. Hic enim divisus est, quando extrinsecè apparet Christianus, intrinsecè verò totus est bestia, & infidelis, Hic igitur perversus Christianus, hic Lupus in ovina pelle tantò apud Deum fastidio est, ut supremus Dominus, cui de Turcis Paganisque cura est, nimia contra hypocritas indignatione incitatus, eos sufferre nequeat. Ponamus unguem in ulcere, & reflectamus nos ad calamitates Republicæ christianæ; cur statius istius tantopere accisus? Cur res Paganorù tam florentes? Et si investigare causam fas esset, forsitan deveniremus ad hypocrisim Christianorum, mendaciumque vitæ ipsorum. *Tolerabilius sustinet Deus infidelem integrum.* &c. Quid Apros Osmanicos in Palestina vineam sanguinæ Filii Dei irrigatam immisit? Quis Egyptum Anachoretarum patriam iisdem subjecit? Quis majorem partem Orbis, quondam Christiani, illis ipsis vestigalem reddidit? An non hypocrisis, mendaciumque vitæ nostræ? *Tolerabilius sustinet Deus infidelem &c.* In natura unum contrarium duellat contra illud, quoad id quod fortius, enervet id, quod infirmius; haud secus Deus tanquam summè oppositus configit contra hypocritā. Nam ut Deus est id, quod est; (Ita enim ipse: *Ego sum qui sum*) ita hypocrita monstrat esse, quod non est, & idcirco è diametro repugnat Deo; & hic tanquam oppositum omnipotens tamdiu in ipsum agit,

*Hypocrita
divisus*

*Hypocrita
Deo contra-
rius*

quoad omnino disperdat, annihilet que eundem. *Tolerabilius sustinet Deus infidelem.* &c.

VIII. Ex umbra lucem, ex typo veritatem delumite. Offenderat Dominus in via arborem ficu, declinavitque ad eam, lecturus fructum quempiam ad se refocillandum, Cum autem necquicquam præter folia invenisset maledictionem eidem impreeatur est: *Numquid ex te nascatur fructus in sempiternum, & statim continuo arefacta est ficulnea.*

Vidit aliam arborem multò insigniorem Nabuchodonosor Rex in medio terræ. Nam ut ipse eam depingit: *Altitudo ejus nimia, & proceritas illius usque ad terminos universæ terræ; folia ejus pulcherrima, & fructus ejus nimius, & esca universorum in ea; subter eam habitabant universa animalia, & bestia, & in ramis ejus conversabantur volucres cæli, & ex ea vescebatur omnis caro. Vix hanc arborem Rex, idque in somnio intuitus erat, cum iussa est excidi atque eradicari. Ecce vigil & sanctus de cælo descendit, & fortiter clamavit, sic dicens: Succidite arborem, pracidite ramos ejus, excutite folia, dispergite fructus, fugiant bestia qua subter eam sunt, & volucres de ramis ejus.* Per Deum quid deliquere hæc arbores, quod tam leverè in eas animadversum? Quid ficus, illa siquidem ut eidem patrocinatur S. Marcus, non erat tempus scorum? Quid altera procera & fortis, quæ alylo extitit creaturis prope omnibus? *Succidite arborem.* Non aliud, quam quod, ut in cæteris homo justus. & rectus; ita in his hypo-

*Ficus cur
maledicta*

*Matth. 21
v. 19.*

*Item Arbor
Nabuchod.*

*Dan. 4. v. 7
& seq.*

ibid.

Marci 13. v. 13.

*Eius Typus
hypocrita*

crita adumbratus sit. Etenim ficus corticem habet cinericiam, folia aspera ad instar cilicii; fructus quos producit, vestem plerumque circumferunt laceram; colorem semper exprimentes pallidum. Immo quo maturiores, eo auctius apparent mortificati, cervicem nunquam non demissam gerunt, caputque inclinatum; & quasi lachrymis perfusum.

Altera itidem arbor non nisi ferarum erat receptaculum, nec minus hypocritæ pototypon. Etenim cum in tantam excreverit altitudinem, a deo latenter, & occultæ substantiam terræ in se convertit; ut nullus omnino animadvertere potuerit, quando manducaverit, suseritque, quantumvis ille Argus fuerit. Etcum cœlum vertice ferire videretur, tamen radices altissimas habebat in terra. Odit hanc similemque fictionem Dominus, & vel in umbra fulminat.

*Hypocrita
Deo quantum
sapere exo-
sus*

Ex quibus colligere pronum est, quantopere detestetur hypocritam ipsum. Nam si arboribus, non nisi ex hoc capite reis, imprecatus est, quod personam illius præsentaverint; qualiter non excandescet contra corpus; animamque ipsiusmet hypocritæ? Si unico verbo arefecit ficulneam, quod foliis abundaret non fructibus, quanto atrocius supplicium infliget ipsis hypocritis, qui deforis monstrant vigorem sanctitatis, intus autem omnino steriles sunt, & infœcundi. Si succidere fecit aliam, quod nec edere nec bibere in tanta vastitate videretur, contingereque cœlum, quæ profundissime hæserat infixæ terræ; quanto crudelius desæviet in ipsam hypo-

critam, cuius ipsa duntaxat typum gessit. Quippe: *Tolerabilis Deus sustinet infidelem &c.*

IX. Verum enim vero, ut Deus O.M. exosum habet hominem hypocritam; ita non minus ipsimet homines eundem averfantur, & execrantur.

*Item homi-
nes*

Apud S. Matthæum confert illos Dominus sepulchris dealbatis: *Vae vobis scriba, & Pharisei hypocrita, quia similes estis sepulchris dealbatis.* In quo autem?

Matth. 23.

An quod scelera parentum, petinde ac sepulchra, cadavera occultarent. Ideo enim ædificabant monumenta, quatenus abolerent ex memoria posterorum scelera parentum; qui dum conditiva magnificentius ornata venerantur, non cogitant de sicariis. *Similes estis sepulchris dealbatis.* An quod vulgi scelera Præsulibus, Doctoribusque imputentur. Etenim quisquis peccator perimitur. Præsulum, Doctorumque conscientia, tanquam tumulo infertur; sanguisque peremptorum ex manibus eorum exquiretur. *Similes estis sepulchris dealbatis.* An quod ipse

*Hypocrita
cur sepul-
chra deal-
bat a*

viduas, substantiamque ipsarum absumerent. Id enim manifesto ipsis exprobravit Dominus, cum apud S. Matthæum fulmina in eos detonaret. *Vae vobis scriba & Pharisei hypocrita, quia comeditis domos viduarum. Quemadmodum sepulchrum patens est guttur aliorum, in quod cadavera animalium conjiciuntur: ita vos toti quanti sepulchra estis, qui viduas, pupillosque devoratis. Similes estis sepulchris dealbatis.* An quod intus in anima mortui sint, licet exterius in corpore vivere videantur. Ita sentit D. Chryso-

*Matth. 23.
v. 14.*

Psal. 5. v. 11.

stomus: *Merito quidem corpora peccatorum;*

R r

rum;

S. Chrysof.
in Matth.
hom. 45.

rum, sepulchra dicuntur mortuorum, quia anima mortua est in corpore peccatoris. Anima enim quæ peccaverit ipsa morietur. & subdit: Sicut ergo sepulchrum quamdiu clausum est pulchrum videtur foris, si autem fuerit apertum horribile est; sic & simulatores honorum, quamdiu non cognoscuntur laudabiles sunt, cum vero cogniti fuerint, inveniuntur abominabiles. Similes estis sepulchris dealbatis. An quia sunt semipulchri, secundum exteriorem apparentiam, non interiorem? Sunt sepulchra forinsecus incrustata calce, & marmore, intus autem plena ossibus mortuorum. Sicut sepulchra deforis excolita specie virtutum, intus pleni omni spurcitia, & peccato. Similes estis sepulchris dealbatis. An quod horrorem incutiat, fœtoremque procreet. Perrarus est qui fœtentem quatruido in sandapila Lazarum atrectare non exhorreat, nemo qui cadaver putridum amplecti velit. Ad eundem modum perrarus ex nobis est, qui hominem hypocritam non aversetur ac detestetur. Similes estis sepulchris dealbatis.

Antipatri
hypocritis
Plut de
Regno & imp

X. Vidit ejusmodi sepulchrum dealbatum Alexander Macedo in Antipatro Græco, qui in candidis vestibus incedebat tanquam virtutis, prohibitisque Candidatus; & illico eundem non sine verborum sulphure perstrinxit dicens: *Antipater foris utitur albo pallio, intus autem totus est purpureus.* Non potest in tantum suam, vel pallio hoc, velare arrogantiam, quin transpareat. Toga hæc non est species modestiæ; sed velamentum malitiæ; non nititur hoc habitu venustate virtutem, sed publicare ambitum,

aflectatamque majestatem. Candidatus is est non probitatis; sed regni, & imperii. *Antipater foris utitur albo pallio, intus autem totus est purpureus.*

Et quis nostrum est, qui suppari censura non configat hypocritas? Quis est qui non damnet fucum, & cerusam? Quis est qui non æquo decreto reprobet mendacium oris ac moris, linguæ & vitæ?

XI. Parum est & istud; cum & ipse Orcus hypocritam excretur, ac detestetur.

Audite casum. Hebræorum quidam videntes signa, quæ operabatur S. Paulus, per virtutem nominis JESU, supra Energumenos; *tentaverunt & ipsi invocare nomen Domini IESU super eos, qui habebant spiritus malos, dicentes: Adjuro vos per IESUM, quem Paulus prædicat; respondens autem spiritus nequam dixit eis: Iesum novi, & paulum scio, vos autem qui estis? Et insiliens in eos homo, in quo erat dæmonium pessimum, & dominatus amborum invaluit contra eos, ita ut nudi, & vulnerati effugerent de domo illa.* Erant hi Exorcistæ filii Scevæ principis Sacerdotum; erant familiares, & contribules ipsius dæmonis, nec tamen illis connivebat. Quid causæ? Nempe hypocritæ erant, & cum infideles essent, nec in Jesum crederent, discipulos JESU se exhibere coram aliis affectabant, moreque discipulorum Christi exorcismos faciebant. Id enim indicavit Orcus cum diceret: *Quis vos estis? Quasi diceret: Cum vos sitis hostes JESU & Pauli, cur inter Pauli Christi que consortes vos numerare non erubescitis? Eapropter vindicaturus nequitiam invaluit contra eos,*

Diabolus
odit hypocri-
tam
Act. 19. v. 14.
14.

gravissimam

gravissimèque afflixit. A deo invisi sunt hypocritæ, ut vel ipsi dæmones eos abominentur. Quid igitur mirum si homines, si Deus ipse illos excretur. Ubi ubi Lupi in ovina pelle comparuerint, sive in cœlis, sive in terris, sive in ipso inferno, invenient, qui illos insectentur; qui habitum ipsorum damnent, & anathematizent.

S. II.

Habitus Lupi ovina pelle subductus non est durabilis.

XII. Observandum secundo est, ut in habitu sit proportio inter partem superiorem ac inferiorem propter firmitatem. Si enim panno Hispanico, aut etiam Silesitico subtuatur tela serici subtilissimæ, tatem non feret.

Et inter pellem & ovinam, ac Lupinam est ne aliqua proportio? Nulla. Suapte natura dissuitur una ac altera. Quin etiam si jungantur chordæ ovis, ac lupi in unis fidibus rumpentur citius, quam consonabunt. Hæc natura est hypocrisæos, ut parer, ita disparet. *Qua est enim spes hypocrite, si avare rapiat? Percontatur Jobus. Quamdiu illa subsistet? qua nititur basi, vel anchora? Et Respondet sibi met: Edificavit sicut tinea domum suam. Quemadmodum tinea architectatur domum suam destruendo; non secus hypocrita id ipsum quod operatur, perdit; quod molitur, corrumpit: Edificavit sicut tinea domum suam. Cum studiosissimè confecisset hæc videtur latibulum, sibi met in carioso ligno, aut veste attrita, arrosa que creat exitium; & ille dum domum suam*

de foris honestare putat; intus exitium querit. *Edificavit sicut tinea domum suam.*

XIII. Comprobat hanc eandem infelicitatem ipsorum Sophar Naamathites amicus præfati Jobi, rem tantam quam experientia comprobata, ac notam indicant; *Hoc scio à principio ex quo positus est homo super terram, quod laus impiorum brevis est, & gaudium hypocrite ad instar puncti. q. d. Ab orbe condito, hoc quod dicam experimento compertum esseliquet, quod laus & gloria impiorum brevissima sit, & gaudium hypocritarum, quod ex illa capiunt ad instar puncti. Quid est ad instar puncti? Si Mathematicos consulamus dicent, esse quidpiam indivisibile, cujus si particulam demere velis, totum adimes. Eiusmodi est gaudium hypocrite, quod capit ex applausu populi, veluti punctum quodpiam. Ex eo enim si quidpiam sustuleris, in quo fundatur, le totum illico pessumdabis. Si vel punctum honoris detraxeris, totam illius machinam subrues. *Gaudium hypocrite ad instar puncti. Si vel sibilis vel oculum benevolum avertas, dolore, luctuque; cõficiet Gaudium hypocrite ad instar puncti. Nam ut scribit Sidus africanum S. Augusti. Cum cœperint aliquibus ea ipsa subtrahi, vel negari, qua isto velamine consecuti sunt, vel consequi cupierunt, tunc necesse est, ut appareat utrum Lupus sit in pelle ovina, an ovis in sua. Tum si lupus fuerit illico exululabit, illico ab opere desistet, & ad alia convertetur. Gaudium hypocrite ad instar puncti. Tolle minimum, totum pessumdediti.**

XIV. Si ad Neotericos me convertam Philosophos eorumque indagem

*Hypocrisis
apparet
tantum*

*Hypocrite
tinea*

Job. 27. v. 18.

*Hypocrite
gaudium
breve*

Job. 20. v. 4, 5

*Hypocrite
gaudium
cur in qua*

*S. Aug. in c.
7. Matth.*

*Gaudium
hypocrita
punctum
inflatum*

consensum, forsitan non defuturus, qui gaudium, gloriamque hypocritarum punctis conferat inflatis. *Gaudium hypocrita ad instar puncti.* Incrementum illa, ac decremēta desumere ab ipsa creduntur auræ, seu aëris dispositione. Et hypocrita unde quæso innumescit, aut detumescit præterquam ex popularis auræ afflatu.

*Aug. l. 27. de
Civ. Deic. 16.*

Diogenes ille Cynicus omnium ad se oculos, oraque conversurus, rigidissima hyeme se frigida, inspectante turba conspergebat, ut totus glacie obri-
gescetet; omni populo commiserante, simulq; vitæ rigorem demirante. Fortuito illac pertransiens Plato, cui histri-
onis hujus vanitas apprime comperta erat, id unum turbæ insusurravit: *Si vultis misereri, abite.* Ratus cessaturum illico à suinet carnificina, ubi desierit afflare aura humana. Quippe: *Omnia opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus.* Et quamdiu se viderint videri, tamdiu graviter operantur; ubi autem se haud videri viderint desistunt à beneceptis. *Gaudium hypocrita ad instar puncti.*

Matth. 17.

*Gloria hypo-
critarum
vana*

XVI. Non minus appositè gloriam, seu gaudium histrionum alii reducent ad punctum imaginationis. Apprehensio hæc una est; meraque vanitas, nec minus gaudium, & laus hypocritarum. Quot fortissimi milites ac duces stupendis facinoribus eò duntaxat collimarunt, ut mundi applausum universalem mererentur. Quot sapientes suos consecrarunt labores, vigilias, studia in conscribendis libris, in enodandis intricatissimis quæstionibus, ut hanc gloriæ apparentiam, ac doctrinæ indi-

piscerentur. Quot alii morales, qui suspensum trahebant mundum, operibus verisimiliter sanctis, strictissimis jejuniis, eleemosynis largissimè erogatis, orationibus frequentibus, unam in intentione præfixam habebant æstimationem hominum, cum hodiernis Phariseis & scribis? Nec defuerunt qui eam sibi videbantur cum Alexandro, Pompejo, Julio Cæsare desponsasse, nomenque suum ac facinora æternitati consecrasse. Verum ubinam mansit gloria ipsorum? quamdiu, vel ubi subsistit?

Si descendamus consilio S. Bernardi in infernum viventes, ne descendamus morientes, inquiramusque de eorum pristino statu, ac gloria; responsuri sunt: *Transferunt omnia illa tanquam umbra, & tanquam nuntius percurrrens, & tanquam navis, qua pertransit fluctuantem aquam, & tanquam avis, qua transvolat in aëre, cuius nullum invenitur argumentum itineris.* Si insistamus examini ipsorum, percontemurque de ipsorum gloriosis facinoribus; de patientia, fortitudine, justitia, temperantia, an cum illis æternent? Reponent: *Virtutis quidem nullum signum valuimus ostendere.* Non inficiamur quidem nos opera heroica patrassè in sæculo; verum tamen nec argumentum, nec signum ullum remanuit, quod ostendere potuissemus. *Virtutis nullum signum valuimus ostendere.* Per Deum quid dicitis? Ergone nullum tu vales ostendere signum fortitudinis, ac patientiæ Muti Scævola in brachio tuo; quod ultro, tanquam vindicaturus errorem, focus ustulandum imposuisti? Nullum. Ergone tu Regulæ, qui ut fidem

Sap. 5. v. 13.

Ibid.

fidem servares Carthagenensibus, te eorum laniens exposuisti; dolioque ferreis clavis armato inclusus, ac volutatus periisti, nullam cicatricem exhibere valuisti? Nulla Ergone tu Q. Curti qui te in lacu inferni precipitasti, sicque os illius tuo corpore amore patriæ obstruxisti, nullum iudicium demonstrare vales? Nullum, Ergone vos alii Heroes post tot devictos populos immanitate barbaros, multitudine innumerabiles, locorum longitudine distitos nullum argumentum manifestare polletis? Nullum, Si vel dimidium tantum pro Dei gloria fecissemus, quantum pro evanida laboravimus, utiq; & præmiū mercesque; & signa fortitudinis nostræ æternassent. At verò cū ad solam popularem auram captandam, æstimationemque hominum comparandam ea præstiterimus, unā cum aura evanescere, cum hominibus occubere, *Virtutis nullum signum valuimus ostendere.* Evenit nobis, quod prædixerat Sapientum quispiam: *Gaudium hypocritæ ad instar puncti,* quod vel solum apprehenditur, vel sola aura inflatur, vel perit, si dividatur.

XVII. Notavit in spiritu hanc eorum calamitatem Psaltes, & stupore plenus exclamavit, *Quomodo facti sunt in desolationem? subitò defecerunt.* Respondetque sibi: *Perierunt propter iniquitatem suam, velut somnium surgentium Domine, in civitate tua imaginem ipsorum ad nihilum rediges.* q. d. Sciscitatis qua ratione repente, qui pius habebatur, corruerit. Fucam præferbat sanctimoniam non solidam. Imaginariam virtutis umbram non veram virtutem possederat. Unde mirum est

se non debet, si Deus virtutum, fucam illum citò obliteret, ac deleat. Non diu mihi crede in civitate Domini virtutum, imago fictæ, simulatæque virtutis perdurabit. Ad tempus forsitan modicum effulgebit, cæterum eam DEUS petrus illico deterget. Nemo fidat niuium colorum præstantiæ. Nam quamvis exquisitè virtutem ad umbres, imago illa, & species virtutis, non virtus est; ideoque redigetur in nihilum. Effinxit scitè fucam ementito amicitiam Joab, sed ad nihilum redactus est; Effinxit Judas proditor avaritiam suam non minus affabre, sed & ille ad nihilum redactus est, effinxit ingeniosè, vulpes illa Herodes pietatem suam *Ut ego veniens adorem eum,* sed & hic desperit miserè & imago illius abolita. *In Civitate tua imaginem ipsorum ad nihilum rediges.* In civitate Caini tantisper simulachrum virtutis subsistere potest, ubi esse virtus vix potest. At in domo Dei sola virtutis idea conspicitur, unde aliæ imagines ducantur. *In civitate tua imaginem ipsorum in nihilum rediges.* Ita nec quicquam diuturnum, quod fucatum, nec quicquam firmam, quod in sola superficie fundatum. Ita vestis ovina lupo inducta & gratiam perdit, & ætatem; odium Dei procreat, & vanitatem exaggerat.

XVIII. Et tamen cheu quam rarus est, qui in operibus etiam virtutis, & pietatis propriæ laudis pruritu non ducatur? Quam rarus qui rosas circumferat, & non abdat tela in præcordiis, quibus grassetur in fratres. Quam multi videntur æmulari in jejuniis aut S. Paulum, aut S. Antonium

Anachoritas, & in iugluyie vix cedunt lupis. Quam multi videntur imitari castimoniam S. Joannis S. Agnetis, S. Catharinæ, & re ipsa in secreto cubili sui volutantur in omni immunditia, & oblcœnitate. Quot cum Belisacerdotibus Curios simulant, & bacchanalia vivunt. O si seorsim singulorum peccus eruderare fas esset, forsitan ad latratum, ululatumque stabalantium intus belluarum inhorrescere cogere-
mur.

XIX. Narrat Vierus de præstigiis dæmonum, Anno reparatæ salutis, 1541. rusticum captum esse, qui se verè intrinsecus lupum arbitrabatur, etsi exterius humanam formam præseferbat. Hic cum passim in homines, & imprimis pueros sæviret, truculenterque grassaretur, decretum; ut vivo pellis detraheretur, quo Lupus sub ea latitans manifestaretur. Quod si omnibus in hac urbe degentibus pellemque ovinam præseverentibus ad eundem modum corium degluberetur; plures fortassis Lupi reperirentur, quam vulgò credatur.

XX At utur nos indulgemus, aut dignoscere non sufficimus, discernet eos Dominus, partemque eorum ponet cum infidelibus. *Visitabo,* ait per Sophoniam, *super omnes qui induti sunt veste peregrina. Quænam ista? non alia quam Ovina lupo subducta. Quid ma-*

gis est peregrinum quam sub lupis rapacibus vestimenta ovium? scribit Rupertus. Rupert. h. h.

Quid magis peregrinum; quam eum, qui intus plenus est iniquitate, foris hominibus justum apparere. Hocce visitabit Dominus, & detraeta pelle ovium canibus Aycnalibus objiciet dilaniandos, & exagitandos.

XXI. Quisq; igitur manticam suam excutiat, & si forte quidpiam improprietatum in vestitu suo invenerit, ocius deponat aut commutet. Sequatur consilium S. Pauli Romanis datum: *Induimini Dominum nostrum IESUM Christum,* non tantum exterius præseverendo; sed & interius imitando: Nam ut explicat ad Colossenses: *Induite vos sicut electi Dei sancti viscera misericordie, benignitatem, humilitatem, modestiam, patientiam, super omnia autem hac charitatem habete, quod est vinculum perfectionis.* Colos. 3. 12-14 Viscera misericordie, inquit, ut non tantum exterius succurramus, opitulemur, consolemur; alios; sed & in ipsis visceribus commiserationem habeamus, & virtutes alias ex corde operemur. *Induite vos. &c.*

Ita eveniet ut cum Lupi hædis aggregati à sinistris steterint fulminandi, vos ovibus à dextris sociemini, in æternum coronandi. Fiat id meritis, & auxilio tuo, Christe
Redemptor.
Amen

